

HARMINC DAL KERES EGY FILMET

— *A Mexikói szerenádról* —

Szépek a mexikói dalok, forrón szerelmesek, búsan epedők és édesen érzelmeseek. Szeretem őket, bár kissé gyanakodva szeretem. Azt hiszem, úgy viszonylanak a valódi mexikói népzenehez, mint az »Ezüst-tükrös kávéházban« a Kodály-féle népdalgyűjteményhez. Mégis elhallgatnám őket, akár félóráig is. Most ugyan másfél órát hallgattam, mert vagy harmincat énekelték egy-szuszra. Ámbár az is lehet, hogy csak hármat, de azt tízszer. Késsé egyformák ezek a mexikói nóták.

A mexikói slágerhez tudvalevően három személy kívántatik. Egy éjfekete, tüzes szenyorita, aki az első szólamot énekl, egy bűgő bariton, aki behízelgő fejhangon tercel neki és egy gitáros, aki őket kíséri.

A szenyoritát Almának hívják, a szenyort Tomasnak, és gyönyörű

hangjuk van. Ezen még nem lepődtem meg, de azon már igen, hogy Alma nem fekete, hanem rótesbarna, nem feltűnő tüzes, inkább esetlenül és jelentéktelenül kedves, kissé kancsalít és a lábát sosem fényképezik. Ez volt az első meglepetés. A második az, hogy a szenyor olyan megrendítően rút, hogy kiskorúak és gyengeszívűek sírvafakadnak tőle. Intrikusan markáns mesztic-arc, kétoldalt állig húzódo oldal-szakállal, szeme bazedovosan kidülled, a haja lilásan fekete, rajta egy ibrik brillantín csillog.

Alma és Tomas élete meghökkenően izgalmas és változatos. Van amikor kávéházban énekelnek, van amikor színházban, de ha nem akad dobogó éppen, elénekelnek ők baldachinos csónakban, meg műromok között is. Csak ruhájuk legyen: tarka, virágos, hímzett, rávarrott, slin-

gelt, gyöngybokkrétás, szivárványszínekben pompázó ruha, meg malomkő formájú sombrero-kalap. A többi biztájk rájuk. Ruha meg kalap viszont akad bőven. Ugyancsak igyekezniük kell, hogy másfél óra alatt valamennyit felvegyék. De nem heynélnek. Egy nótán belül, két strófa között is átöltöznek. A szenyor azonkívül még koltot is visel, amit csak akkor tesz le, ha szerződés nélkül marad.

Ennyi izgalom közepette persze nem nagyon érnek rá beszélgetni. Néha váltanak ugyan egy-két szót, amilyeneket a tízfilléres regényekben szoktak, ilyenkor a kávéházi mű-cowboy görcsösen rángatni kezdi az oldalszakállát és az orrát, fel-le, fel-le, a szemével pedig humorog hozzá. A közönség gurul a kacagástól, azt hiszi, hogy mókázik. Pedig csak az érzelem hullámozik az orcáján. De nem sokáig. Egyet-kettőt ráncigál, és máris előlép a pengetős zenekar, amely állandóan ugrásra készen lapul az ajtó előtt, vagy az oszlopok mögött, rázendítenek és nincs mese, énekelni kell.

Pedig nem ártana, ha egy kicsit kibeszélhetnék magukat. Sem nekik, sem a közönségnek. Ők a félreértéseket kerülhetnék el, mi a filmet. Mert arról van szó, hogy Alma és Tomas minekutána egy éven át egymásba olvadva duetteznek és a közönség szentül hiszi, hogy rövidesen saját gyermekeik fogják kórusban kísélni őket, hirtelen ráébrednek, hogy kedvelik egymást. »Ki hitte volna, hogy mi...« — mondja a szenyorita elcsukló hangon. Csakugyan, ki hitte volna...

Igen ám, de a szenyoritát alig hogy kimondta, elszólítja a szerződés meg a rendező, és a szenyor ottmarad sebezett szívvel, feneketlen haraggal, szerződés nélkül, egy szál sombrero-ban. Rettenő helyzet, a közönség kínosan feszeng, hosszú ideig még csak kilátás sincs duettre. Alma európai körúton van, amelynek első állomása valami cskból Egyiptom. A mesztic pedig előbb egy autó alatt van, aztán a kórházban, majd ismét a kávéházban. Alma a turnén min-

den dobogóról világgá éneklő szörnyű fájdalmát és forró epedését, amiből mindenki megtudja, hogy ő bizony mégiscsak az oldalszakállast szereti. Ezt csak ő nem tudja, meg az alma-tag szemű, hízásra hajlamos gitáros, akivel gyorsan eljegyzik egymást, de szerencsére nem történik közöttük semmi, hála a mexikói cenzúranak, meg az örökös muzsikálásnak.

Vége a turnénak, Alma visszatér, óriási koncert, tűzjáték, tarka kendő, pityke-mellény, váltott sombrero-kal, azték népi revüvel, nahua, maya és hollywoodi motívumokkal. Az énekes szerelmet vall, a gitáros félreáll. Mégsem lesz duett. Mert most Tomas utazik el egy bárénekesnővel. Turné ugyanúgy, mint előbb, csak baritonban. Tomas uni sono sóvárog, közben mégis akad egy duett, de nem az igazi. A kávéházi zenegépen csendül fel Alma éneke, amelyre az éppen ott búsuló szenyor világosszürke tropikáruhában, fekete ingben és fekete kalapban nyomban rátercel. Végre ez a turné is véget ér, a bárénekesnő a gitárhoz hasonló lovagiassággal félreáll, Tomas nem bírja tovább, visszaro han Almához, egyenest fel a színpadra, ahol egyetlen nagy forró duettben formak össze.

A filmről azt tudjuk még, hogy *Alfredo Salazar* írta, *Chano Urueta* rendezte, *Rosalio Ramirez* írta a zenéjét és *Rosita Quintana*, *Louis Aguilar*, valamint *Abel Salazar* játsszák. Azt viszont nem tudjuk, ki vette meg. És miért?

KOMLÓS JÁNOS

